

מ"ת 64473/03/18 - מדינת ישראל נגד אחמד אלעסוי, קאיד אל עסוי (עציר)

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"ת 64473-03-18 מדינת ישראל נ' אלעסוי(עציר) ואח'

בפני כבוד השופט גיא אבנון
המבקשת
נגד
המשיבים
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד מיקי ברגר
1. אחמד אלעסוי (עציר)
2. קאיד אל עסוי (עציר) שניהם ע"י ב"כ עוה"ד אורי בן נתן
ושוקרי אבו טביק

החלטה

כנגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות סחר בסמים (לשניהם) והחזקת נשק (משיב 1), כפי שיפורט להלן. בצד כתב האישום הוגשה בקשה למעצר המשיבים עד לתום ההליכים. ב"כ המשיבים כופרים בקיומן של ראיות לכאורה, ולמצער טוענים לקיומה של חולשה ראייתית משמעותית.

כתב האישום

כללי

1. המשיב 1 ואחרים מתגוררים במתחם מגורים ברחוב התקוה בעיר לוד (להלן: הבית). בין המועדים 13-18.2.18 שהה המשיב 1 בחו"ל והמשיב 2 שהה בבית. במועדים הרלבנטיים עשו המשיבים ואחרים שהתגוררו בבית שימוש לסירוגין במספר טלפון 054-5414447 (להלן: הטלפון), בין היתר לצורך ביצוע עסקאות סמים עם קונים שונים.

אישום ראשון

2. מיוחסת למשיב 1 עבירת סחר בסם מסוכן מסוג קוקאין (9 פעמים), לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), התשל"ג-1973 (להלן: פקודת הסמים).

נטען כי בין חודש יולי 2017 ועד יום 15.2.18 מכר המשיב 1 ליצחק אדזיאשווילי (להלן: יצחק) סם מסוכן מסוג קוקאין ב- 9 הזדמנויות שונות, במשקל שנע בין 1-2 גרם נטו בכל מכירה, תמורת סכום שבין 600-1,200 ₪ בכל מכירה. בכל אחת מהפעמים היה יצחק מתקשר לטלפון, המשיב 1 היה עונה, והשניים היו קובעים להיפגש לצורך מכירת הסם. לאחר התיאום היה יצחק מגיע לבית או בסמוך אליו, חונה את רכבו בצד הדרך, המשיב היה מגיע לצד חלון הנהג, משליך את הסם לרכב, ובלחיצת יד היה מקבל את הכסף מידי יצחק.

אישום שני

3. מיוחסת למשיב 2 עבירת סחר בסם מסוכן מסוג קוקאין, לפי סעיף 13 לפקודת הסמים.

נטען כי ביום 14.2.18 שעה 20:02 התקשר יצחק לטלפון על מנת לקנות מנת סם מסוג קוקאין. המשיב 2 ענה לשיחה ואישר ליצחק כי הוא לא המשיב 1 "אתה צריך משהו בוא... אני פה אני במקומו". יצחק הגיע לבית, והחנה את רכבו לצד הדרך. המשיב 2 ניגש לחלון הנהג, השליך לרכב 1 גרם של סם מסוג קוקאין, ויצחק מסר לו בתמורה סך של 600 ₪ במזומן.

אישום שלישי

4. מיוחסת למשיב 2 עבירת סחר בסם מסוכן מסוג קוקאין, לפי סעיף 13 לפקודת הסמים.

נטען כי ביום 16.2.18 בשעה 18:23 התקשרה ויסיאלה בבייב (להלן: אלה) לטלפון על מנת לקנות סם מסוג קוקאין. המשיב 2 ענה לשיחה ולאחר שאישר את זהותה ביקשה אלה "אחד בקרדיט". בהמשך הגיעה אלה לאזור תחנת הדלק בסמוך לבית, והמשיב 2 הכווין אותה למקום מפגש, שם מסר לה 1 גרם סם מסוג קוקאין.

אישום רביעי

5. מיוחסת למשיב 1 עבירה של החזקת נשק לפי סעיף 144(א) סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

נטען כי ביום 21.7.17 בשעות הערב החזיק המשיב 1 נשק ועשה בו שימוש בהיותו בשטחי הפזורה הבדואית בדרום הארץ, עת כיוון את הנשק לעבר השמיים וירה.

[במאמר מוסגר: נראה כי נפלה שגגה מלפני המבקשת, ולכאורה היה מקום להאשים את המשיב בעבירה לפי הרישא לסעיף, הואיל ומדובר בנשק ולא בחלק מנשק או באבזר].

טענות הצדדים

6. אשר לאישום 1 (משיב 1) טען ב"כ המשיב כי במתחם בו מצוי הבית מתגוררים 48 אנשים, כי גר במקום אחד נוסף ששמו אחמד, כי הכינוי "תאילנדי" המיוחס למשיב איננו שייך לו, כי במתחם מצויים הרבה תאילנדים, וכי מכשיר הטלפון הרלבנטי הנזכר בכתב האישום איננו תפוס בידי המבקשת. כן טען שהשיחות הרלבנטיות לאישום הראשון (ביחס לאחת העסקאות) הן שיחות שמספרן 148-149, וכי ביחס לשיחות אלה לא בוצע זיהוי קולות, תוך שהפנה לשני מסמכי השוואת קולות ערוכים על ידי רס"ל אברהם בסו. עוד טען, כי גם אילו נערכה השוואת קולות על ידי החוקר, הרי שהיה ראוי לערוך השוואה מדויקת בבדיקת מעבדה. בנוסף, הפנה לחקירתו של יצחק, ולכך שזיהה את המשיב לאחר שתמונתו הוצגה בפניו, חרף עריכת מסדר זיהוי (תמונות או חי) כנדרש.

ב"כ המבקשת טען כי הטלפון הרלוונטי נתפס, הפנה לזיהוי הקולות שנערך בתיק, אישר כי אין מסמך זיהוי קולות של שיחות 148-149, ואולם הרוכש (יצחק) זיהה את קולו של המשיב. אשר לאופן הזיהוי (ע"י מתמלל) הפנה לבש"פ 562/18 פלוני נ' מדינת ישראל (4.3.18, להלן: ענין פלוני). אשר לאופן הזיהוי (הצגת תמונה), אישר כי עדיף היה לערוך מסדר, אך לטענתו הדבר איננו עולה כדי כרסום ראייתי, נוכח העובדה שהמזהה (יצחק) רכש סמים מהמשיב

עמוד 2

וראה את פניו 6-7 פעמים.

7. אשר לאישום 2 (משיב 2) טען בא כוחו כי האישום מתבסס כולו על שיחת טלפון מס' 268. לטענתו, המתמלל לא זיהה את קולו של המשיב בשיחה זו (הפנה אף הוא לאותם שני מסמכי השוואת קולות מאת רס"ל בסו). עוד הפנה לכך שהרוכש (יצחק) לא היה משוכנע שיוכל לזהות את המוכר, וכי לא נערך בעניינו מסדר זיהוי, ואף לא הוצגה תמונה.

אשר לאישום 3 (משיב 2) טען בא כוחו כי האישום מתבסס על 2 שיחות טלפון (313-314), וכי גם ביחס לשיחות אלה המתמלל לא זיהה את קולו של המשיב (הפנה פעם נוספת לאותם שני מסמכים מאת רס"ל בסו). אשר לזיהוי המשיב בחקירה על ידי הרוכשת (אלה), הפנה לכך שהיא מכנה את המוכר בכינוי "שאמס", ולדבריו המשיב אינו מכונה כך. כן הפנה לכך שהוצגה לרוכשת תמונת המשיב, חרף עריכת מסדר זיהוי, וכן לכך שאין אמירה מפורשת של הרוכשת לפיה מזהה את המשיב, אלא הנהון בלבד.

ב"כ המבקשת אישר כי השיחות הרלבנטיות לאישומים 2-3 (268, 313-314) לא נבדקו על ידי המתמלל, וכי "אם בית המשפט יבקש, אנו נדאג להשוות שיחות אלו על ידי המשקלט (פרו' עמוד 6 שו' 8-10). אשר לאישום 2, טען כי המשיב מזהה על פי קולו על סמך שיחת עוגן אחרת. כן הפנה לתוכן השיחה, לכך שהמשיב 2 טען שהוא במקום המשיב 1, וכי אכן המשיב 1 שהה באותה עת בברצלונה. אשר לאישום 3 הפנה לחקירתה של אלה, אשר התקשרה למכשיר הטלפון של התאילנדי (משיב 1), וזיהתה את המשיב 2 כמי שמכר לה סמים באישום 3.

8. אשר לאישום 4 (משיב 1) טען ב"כ המשיב (אם כי בשפה רפה) לחוסר סמכות מקומית לדון באישום, אשר בוצע לכאורה בדרום הארץ. כן טען כי המשיב אינו מזהה בסרטון כמי שעשה שימוש בנשק, כי האישור בדבר היות המוצג נשק אינו ערוך כדון, כי הנשק כלל לא נתפס, כי לא ניתן לדעת בוודאות שמדובר בנשק אשר מסוגל להמית. בנוסף, טען כי מזכרי החוקרים באשר לדבריו המשיב ביחס לנשק, כלל לא הוטחו בפניו בחקירה.

דין

9. בחנתי את טענות הצדדים, עיינתי במלוא חומר החקירה שהוגש לעיוני, ולהלן מסקנותי:

אישום 1 (משיב 1): אין חולק על כך שבבית מתגוררים אנשים רבים שעשו גם הם שימוש בטלפון. מנגד, קולו של המשיב 1 מזהה על ידי המתמלל רס"ל אברהם בסו, על פי שיחת עוגן מס' 1501, שם המשיב 1 מזדהה בשם "אחמד אלעיסאווי התאילנדי" (ראו מסמך השוואת קולות מיום 13.3.18). בחנתי את תמליל השיחה, ואכן המשיב מזדהה באופן מפורש בשמו.

יצחק בחקירתו (מיום 8.3.18) מדבר על אחמד ממנו רכש את הסמים (מאותו מספר טלפון), וכשהוצגה לו תמונתו של המשיב 1, זיהה אותו כאחמד שמכר לו את הסמים. כשהושמעו לו שיחות טלפון, זיהה את קולו של המשיב 1 בשיחות 148-149.

אלה בחקירתה (מיום 8.3.18) מדברת על תאילנדי ממנו רכשה סמים. כשהוצגה לה תמונתו של המשיב 1, נרשם כך: "הערת חוקר: החשודה מחייכת כמזהה אותו".

בנוסף, בניגוד לטענת הצדדים לפיה המתמלל לא זיהה את קולו של המשיב 1 בשיחות 148-149, מכיוון

ששיחות אלה לא מצוינות במפורש במסמך השוואת קולות מיום 13.3.18, הרי שבתמליל השיחות עצמו מציין רס"ל אביב בסו כי המשיב זוהה עפ"י שיחת עוגן. רס"ל בסו הוא זה שערך את תמלילי השיחות הרלוונטיות, והוא זה שמזהה את המשיב. מכאן, מה לי אם הזיהוי מתועד במסמך נפרד של השוואת קולות, או בתמליל השיחה עצמו?

אשר לטענת ב"כ המשיב כי אין לתת משקל לזיהוי המתמלל (לא נערכה בדיקת מעבדה), ראו החלטת בית המשפט העליון, כבוד השופט ד' מינץ בענין פלוני, אשר חזר על הלכות שנקבעו זה מכבר, כדלקמן:

"...הלכה היא כי לזיהוי קול באמצעות "אוזן אדם" יינתן משקל ראייתי, אף אם זיהוי באמצעות השוואה במעבדה הוא זיהוי מדויק יותר (בש"פ 6541/17 כללאב נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (10.9.2017); בש"פ 6466/06 עקול נ' מדינת ישראל, פסקה ד (31.8.2006); בש"פ 5094/13 מחאמיד נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (24.7.2013)), כאשר טענות באשר לזיהוי קולו של נאשם, דינן להתברר במסגרת ההליך העיקרי ולא במסגרת הליך המעצר (בש"פ 1017/16 ג'ית נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (17.2.2016); בש"פ 2649/11 עוואדה נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (14.4.2011))."

מכאן, זיהוי קולו של המשיב 1 על ידי המתמלל מקבל משקל ראייתי לכאורי מלא, לבטח בשלב זה של ההליך.

צודק ב"כ המשיב 1 בטענתו כנגד הצגת התמונה לעדים במהלך חקירותיהם, דבר הפוגם בזיהוי ומחליש אותו. בתי המשפט שבים ומעירים בענין זה העולה, לכאורה, כדי זיהום החקירה על ידי היחידה החוקרת. ברי כי משקלה של תמונה המוצגת לעד נמוך ביותר, ונתון זה צריך לקבל ביטוי גם בשלב של בחינת ראיות לכאורה. מצאתי להתעלם מזיהוי המשיב בתמונה על ידי יצחק ועל ידי אלה.

מכלול הממצאים שנאספו ביחס לאישום הראשון, גם תוך התעלמות מוחלטת מזיהוי המשיב 1 בתמונה, מצביע על תשתית ראייתית לכאורית הקושרת את המשיב 1 לעבירות המיוחסות לו באישום זה. קולו של המשיב מזוהה על ידי המתמלל בשיחה בה מתבצעת עסקת סמים בינו לבין יצחק. יצחק עצמו מאשר בחקירתו כי מדובר באחמד שמכר לו סם מסוג קוקאין תשע פעמים. זיהוי הקולות תקין ומספק, ודי בו בשלב זה לקביעת קיומן של ראיות לכאורה.

בגדרי חיזוקים שהם למעלה מן הצורך אפנה למסמכים הבאים: ראשית, חדירה למכשיר הטלפון של המשיב 1 מגלה כי הוא מצולם מחזיק סכום כסף גדולים במזומן, מצטלם עם כלי נשק ואף עם חומר הנחזה להיות סמים (ראו דו"ח מיצוי חדירה מיום 13.3.18 מאת רס"מ איתי קוקס). שנית, מזכר מיום 14.3.18 מאת רפ"ק מאור גורן, לפיו המשיב פנה אליו ביוזמתו "ושאל אותי אם יש לי כבר מספיק ל- כ.א. (כתב אישום - ג.א.) או שיש עוד קליינטים". שלישית, בחקירתו מיום 14.3.18 עומת המשיב 1 עם שיחת הטלפון מס' 1501 בה זיהה עצמו כאחמד אלעיסאווי התאילנדי, וסירב להגיב (בניגוד לשתי החקירות הקודמות מיום 7.3.18 ומיום 12.3.18). המשיב 1 נמנע מלהגיב גם כשהוטחו בפניו ממצאים מהטלפון הסלולרי, לרבות תמונות בהן נראה מחזיק נשק, והסרטון מושא אישום 4. גם בחקירתו מיום 20.3.18 נמנע המשיב ממתן הסברים עת הוצגו בפניו תמונותיו מחזיק סכום כסף גדולים במזומן, סמים ונשק.

לסיכום, החולשה ביחס לזיהוי המשיב 1 בתמונה (על ידי יצחק ואלה) היא אכן משמעותית, באופן שהתעלמתי מזיהוי זה לחלוטין, אך בהינתן חומרי החקירה האחרים, מצאתי לקבוע קיומה של תשתית ראייתית לכאורית ללא חולשה להוכחת האישום הראשון.

10. אישום שני (משיב 2): שיחת הטלפון הרלוונטית לאישום זה היא שיחה מס' 268. הזיהוי נעשה על ידי אותו מתמלל, רס"ל אבי בסו. ואולם, בתמליל זה לא מצוין באופן מפורש כי הזיהוי הוא על בסיס השוואת קולות לשיחת עוגן. בנוסף, מסמך השוואת קולות מיום 26.3.18 מאת רס"ל בסו מזהה את קולו של המשיב 2 על פי שיחת עוגן שמספרה 272. נטען כי הוא מזהה בשיחה זו בשם קאיד. לא נטען כי הוא מזהה בנוסף בכינוי, או בשם משפחה. אך ורק "קאיד". הפכתי והפכתי בתיק החקירה, ולא איתרתי את תמליל שיחה 272. גם אם אהיה נכון לקבל, בשלב זה של ההליך ולצורך בחינת ראיות לכאורה, כי אכן מדובר על "קאיד" בשיחה 272, אין בכך די כדי לקשור דווקא את המשיב 2 ולזהותו כאותו "קאיד".

יצחק בחקירתו (מיום 8.3.18) מדבר על "הבחור השני, לא אחמד" ששוחח אתו בשיחה 268 ומכר לו סמים. לא היה בטוח שיוכל לזהותו, לא נערך לו מסדר זיהוי, ואף תמונה לא הוצגה.

המסקנה היא שככל שקיימות ראיות לכאורה להוכחת האישום השני, הרי שהן בעוצמה נמוכה ביותר.

11. אישום שלישי (משיב 2): שיחות הטלפון הרלוונטיות לאישום זה הן שיחות 313-314. הזיהוי נעשה שוב על ידי אותו מתמלל, רס"ל אבי בסו. בניגוד לטענות ב"כ הצדדים, רס"ל בסו מצוין בתמלילים אלה במפורש כי הוא מזהה את המשיב 2 בהשוואה לשיחת עוגן 272. דא עקא, מדובר באותה שיחת עוגן אליה התייחסתי באישום השני לעיל, על הקשיים הנובעים ממנה ("קאיד").

אלה בחקירתה (מיום 8.3.18) מזהה את המשיב 2 כמי שמכר לה סמים באישום השלישי (שיחות 313-314). דא עקא, גם במקרה דנן, כמו בחקירתו של יצחק, מצאה היחידה החוקרת לזהם את החקירה בהצגת תמונה חלף עריכת מסדר זיהוי כדן. כאמור, משקלו הראייתי הלכאורי של זיהוי מסוג זה הינו נמוך ביותר. בנוסף, החוקר לא טרח לגבות התייחסות מפורשת של אלה לתמונתו של המשיב 2, וכאשר נשאלה האם זהו האדם עמו שוחחה השיבה בהנהון. לא נאמר האם הנהנה לחיוב, שמא לשלילה. עסקינן בהליך פלילי, בו לא ניתן לקבוע ממצאים ראייתיים כלשהם על סמך הערת החוקר לפיה "החשודה מהנהנת". דברים אלה נאמרים בגדרי למעלה מן הצורך, שכן ממילא הצגת התמונה ללא עריכת מסדר זיהוי פגמה באופן מהותי באפשרות הזיהוי.

המסקנה היא שככל שקיימות ראיות לכאורה להוכחת האישום השלישי, הרי שהן בעוצמה נמוכה ביותר.

12. אישום רביעי (משיב 1): אישום זה מבוסס על חדירה למכשיר הטלפון של המשיב 1, בו הוא נראה עושה שימוש בנשק ויורה בו באוויר מקבץ יריות. צפיתי בסרטון, ואכן הדמות המצולמת בו נחזית להיות זו של המשיב 1. בנוסף אפנה לדו"ח תובנות נשק מיום 14.3.18 מאת רס"מ איתי קוקס, בו נערכת השוואה בין מראהו של המשיב 1 לבין הדמות המצולמת בסרטון, תוך קביעה כי מדובר באותו האדם. השילוב בין דו"ח התובנות לבין התרשמותי העצמאית מהסרטון, מביא אותי למסקנה כי קיימות ראיות לכאורה ללא חולשה, לכך שהדמות הנראית בסרטון היא זו של המשיב 1.

מסמך מיום 12.3.18 מאת רפ"ק מאור גורן לפיו האקדח בו עשה המשיב שימוש בסרטון הינו נשק על פי חוק, די בו לעת הנוכחית להקמת תשתית ראייתית לכאורית לכך שמדובר בנשק. רפ"ק גורן מתאר את מראה האקדח, את אופן הירי בצורות, את התרמילים הנפלטים מפתח הפליטה של האקדח ונופלים על הרצפה בזמן הירי, תוך שידו הימנית של היורה נרתעת לאחור מההדף בכל ירי של צרור.

מצאתי כי יש באמור לעיל להקים תשתית ראייתית לכאורית הקושרת את המשיב 1 לעבירה המיוחסת לו

באישום זה, ללא חולשות.

בגדרי למעלה מן הצורך אפנה לתוספות ראייתיות בדמות דברי המשיב 1 ביום 14.3.18 לרס"ב מרדכי סלומוביץ ולרפ"ק מאור גורן (ראו מזכרים), בהם מצאתי ראשית הודיה לשימוש שעשה המשיב בנשק באישום זה. כן אפנה לחקירתו של המשיב 1 מיום 14.3.18 והימנעותו מתגובה לסרטון שהוצג בפניו.

אשר לטענה בדבר היעדר סמכות מקומית, עוד במהלך הדיון הפניתי את ב"כ המשיב להוראת סעיף 6(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חסד"פ), המגדיר סמכות מקומית כמקום ביצוע העבירה או מקום מגורי הנאשם. אין חולק כי הנאשם מתגורר באזור השיפוט של בית המשפט, ומכאן קמה סמכות מקומית. בנוסף, ראו סעיף 7 לחסד"פ הדין בצירוף אישומים, אשר גם מכוחו קמה לבית המשפט סמכות מקומית.

לסיכום, מצאתי קיומה של תשתית ראייתית לכאורית ללא חולשה להוכחת המיוחס למשיב 1 באישום 4.

13. מהמקובץ לעיל עולה כי קיימות ראיות לכאורה ללא חולשה להוכחת העבירות המיוחסות למשיב 1 באישומים 1 ו-4, ומנגד קיימת חולשה ראייתית משמעותית בכל הנוגע להוכחת אישומים 2-3 (משיב 2).

עילת מעצר:

14. משיב 1: שילוב האישומים המיוחסים לו: 9 עבירות סחר בסמים במסגרת האישום הראשון, ועבירת החזקת נשק במסגרת האישום הרביעי, עם תמונותיו של המשיב 1 במכשיר הטלפון, שם הוא נראה לכאורה מחזיק ועושה שימוש בכלי נשק שונים, מצולם עם סמים ועם סכומי כסף מזומן בהיקפים גדולים, מגלה תמונה של מי שלכאורה עיסוקו בפשיעה, בסחר בסמים, מפיק מכך לכאורה סכומי כסף נכבדים ביותר, ומוצא להפר את החוק בעבירות חמורות ביותר במגוון דרכים. התנהלות זו מלמדת לכאורה על מי שעולם הפשע הוא חלק אינהרנטי מחייו, זה עולמו, זו דרכו, כך הוא מפיק את פרנסתו, וכך הוא חי את חייו.

עברו הפלילי של המשיב 1 מגלה כי התמתן לכאורה בשנים האחרונות בהתנהלותו העבריינית, תוך שהרשעתו האחרונה משנת 2014 היא בגין עבירות משנת 2012. מנגד, עולם הסמים לא זר לו, והוא ריצה 3 עונשי מאסר (20 חודשים, 15 חודשים, 12 חודשים) בגין עבירות סמים.

המסוכנות הנשקפת לכאורה מן המשיב 1 לציבור הינה ברורה ומובהקת.

בבש"פ 27/15 עלי יונס נ' מדינת ישראל (15.1.15) עמד בית המשפט העליון, כבוד השופט י' עמית, על המקרים בהם יזקק בית המשפט לתסקיר מעצר, לבחינת אפשרות שחרור נאשמים לחלופת מעצר. לא מצאתי צורך ותועלת בתסקיר מעצר. מצאתי כי המסוכנות הנשקפת מן המשיב 1 הינה בעוצמה גבוהה ביותר, באופן שאיננו מאפשר שחרורו לחלופת מעצר כלשהי, לרבות מעצר בדרך של פיקוח אלקטרוני, המחייב אף הוא מתן אמון בסיסי בנאשם.

אני מורה על מעצרו של המשיב 1 עד לתום ההליכים.

משיב 2: בעניינו של משיב זה התשתית הראייתית חלשה ומחוררת, בין השאר בעטייה של היחידה החוקרת שלא טרחה לבצע מסדר זיהוי כראוי, וביקשה לעשות מלאכתה קלה בהצגת תמונת המשיב לעדה (אלה). מכאן, השילוב בין

שתי עבירות סחר בסמים המיוחסות למשיב, עם חומר ראיות קלוש, מקים עילת מסוכנות בעוצמה נמוכה, שאיננה מצדיקה קביעת תנאים מגבילים. בנוסף, עברו הפלילי של המשיב 2 כולל הליך יחיד שהסתיים בדרכי טיפול ללא הרשעה בבית המשפט לנוער, בעבירה שאיננה רלוונטית.

מצאתי להורות על שחרורו של המשיב 2 בתנאים שיבטיחו התייצבותו לדיונים ולריצוי עונשו ככל שישורשע, כמו גם איסור שיבוש הליכי חקירה ומשפט, כדלקמן:

א. המשיב יחתום על התחייבות עצמית בסך 10,000 ₪.

ב. תיחתם בעניינו ערבות צד ג' בסך 10,000 ₪.

ג. המשיב יפקיד ערובה במזומן בסך 1,000 ₪.

לא יעמוד המשיב בתנאי השחרור, יובא לתזכורת ערבויות במועד שיקבע בדיון.

ניתנה היום, כ"ב אייר תשע"ח, 07 מאי 2018, במעמד הצדדים
ובאי כוחם.